FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 18. FEBRUAR 1982 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

I de foreliggende sager har Bundesfinanzhof stillet Domstolen følgende spørgsmål:

1. Hvorledes skal position 13.03 (planteekstrakter) og position 33.01 C (resinoider) fortolkes og afgrænses i forhold til hinanden?

2. (Sag 49/81:) Skal en vare betegnet ingefærekstrakt som tillige med 25 % flygtige vegetabilske olier indeholder samtlige de opløselige stoffer, der findes i ingefærrodstokken, henføres under position 13.03 som planteekstrakt, eller hører varen, uanset den som planteekstrakt indeholder alle de stoffer og bestanddele, som er typiske for ingefærrodstokken, i betragtning af indholdet af vellugtende bestanddele hhv. aromastoffer under position 33.01 C som resinoid? Hører tilligemed de flygtige vegetabilske olier f.eks. også gingerol til de vellugtende bestanddele hhv. aromastoffer?

3. (Sag 50/81:) Skal en vare betegnet »Extract of Black Pepper decolorized«, som består af 16 hhv. 20 % flygtige vegetabilske olier, 40 hhv. 46 % piperin og 38 hhv. 40 % andre ekstrakter, henføres under position 13.03 som planteekstrakt, eller hører varen, uanset den som planteekstrakt indeholder alle de stoffer og bestanddele, som er typiske for peberfrugten, i betragtning af indholdet af vellugtende bestanddele hhv. aromastoffer under position 33.01 C som resinoid? Hører tillige med de flygtige vegetabilske olier f.eks. også piperin til de vellugtende bestanddele hhv. aromastoffer?

Jeg skal i forbindelse med de præjudicielle spørgsmåls affattelse straks bemærke, at oversættelsen af den tyske tekst giver anledning til anseelige problemer. Disse problemer afspejler de fortolkningsproblemer, der er forbundet med affattelsen af de pågældende positioner på de forskellige fællesskabssprog. De på tysk stillede spørgsmål synes ifølge deres ordlyd tydeligt afstemt efter den tyske tekst i position 33.04, og denne tekst har da også spillet en anseelig rolle under proceduren for Domstolen. Navnlig svarer passagen »Anteile an wohlriechenden Bestandteilen bzw. Aromastoffen« udelukkende til den tyske tekst i position 33.04, der har følgende ordlyd: »Mischungen von zwei oder mehreren natürlichen oder künstlichen *Riech- oder Aromastoffen* und Mischungen auf den Grundlagen eines oder mehrerer dieser Stoffe (einschließlich alkoholischer Lösungen), die Rohstoffe für Riechmittel-, Lebensmittel- oder andere Industrien sind«. Angivelsen »Riech- oder Aromastoffe« forekommer ikke i teksterne på de andre fællesskabssprog. I den danske tekst tales blot om »lugtstoffer«, i den engelske tekst om »odoriferous substances«, i den franske tekst om »substances odoriférantes«, i den italienske tekst om »sostanze odorifere« og i den nederlandske tekst »reukstoffen«. Udtrykkene aroma og aroma-

1 — Oversat fra nederlandsk.

stoffer, som Kommissionen i sine skriftlige og mundtlige indlæg har viet så stor opmærksomhed, forekommer altså i det hele taget ikke i teksten i position 33.04 på de andre fællesskabssprog.

Netop fordi dette punkt har så stor betydning for Kommissionens argumentation, må det beklages, at den i sine skriftlige og mundtlige indlæg ikke har viet de pågældende tekster på de andre fællesskabssprog nogen opmærksomhed. Herudover må det også af denne grund i særlig grad beklages, at Kommissionen ikke, før end den fremkom med sine redegørelser vedrørende de præjudicielle spørgsmål, har rådført sig med de andre medlemsstaters toldforvaltninger og navnlig med de to langt vigtigste indførselslande for resinoider, nemlig Frankrig og Det forenede Kongerige, der hver især ifølge de af sagsøgeren i hovedsagen forelagte officielle statistikker for 1979 importerede det dobbelte af de mængder resinoider, der indførtes til Forbundsrepublikken Tyskland som det tredje vigtige indførselsland. Det kan udmærket hænge sammen med de pågældende positioners forskellige ordlyd, at de britiske og franske toldmyndigheder ifølge de oplysninger, som Kommissionen først indhentede, efter at Domstolen havde stillet spørgsmål herom, faktisk nåede til en anden fortolkning af positionerne end de tyske toldmyndigheder.

Vedrørende de forelagte spørgsmål vil jeg i øvrigt endvidere bemærke, at rækkevidden af navnlig det første spørgsmål er langt videregående end tariferingen af de omtvistede produkter. Spørgsmålet vedrører nemlig fortolkningen af position 13.03 og position 33.01 C i almindelighed, og er altså af betydning for alle resinoider. Den samlede værdi af indførslerne heraf androg i 1979 ifølge de fremlagte statistikker mere end 73 millioner europæiske regningsenheder.

Vedrørende de forskellige argumenter, der spiller en rolle i sagen, skal jeg på dette sted begrænse mig til at henvise til de to retsmøderapporter, begrundelsen i de to forelæggelseskendelser fra Bundesfinanzhof, svarene på Domstolens skriftlige spørgsmål, og protokollatet fra den mundtlige forhandling. Navnlig har svarene på de spørgsmål, som Domstolen stillede efter afslutningen af skriftvekslingen, bragt nye synspunkter ind i diskussionen.

I min videre gennemgang vil jeg først komme ind på de »almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif« i bilaget til den forordning, hvorom der er tale. Jeg vil altså rette opmærksomheden mod ordlyden af positionerne og bestemmelserne til afsnittene eller kapitlerne, samt fortolkningsreglerne 2 til 5 i disse almindelige bestemmelser. Kun i det omfang det viser sig nødvendigt eller formålstjenligt, vil jeg derefter gøre brug af Toldsamarbejdsrådets bemærkninger samt bemærkningerne fra Fællesskabernes Toldudvalg, der ifølge Domstolens faste praksis i modsætning til de nævnte almindelige tariferingsbestemmelser ikke er retligt forbindende, men dog kan være et værdifuldt hjælpemiddel for fortolkningen. Blandt andet i Cleton-sagen (sag 11/79, Sml. 1979, s. 3069) har Domstolen — i præmis 13 — henvist til, at Toldudvalgets bemærkninger ikke skal

erstatte Toldsamarbejdsrådets bemærkninger, men alene supplere dem. I forbindelse med, at der i den foreliggende sag er blevet henvist til en udtalelse fra Toldudvalget af 4. april 1978 tilslutter jeg mig generaladvokat Warner's opfattelse på side 3087 i hans forslag til afgørelse i Cleton-sagen hvorefter Kommissionen med rette har indtaget det standpunkt, at bemærkningerne, eftersom de ikke har nogen retsvirkning, men alene udgør et hjælpemiddel ved fortolkningen, kan påberåbes uden hensyn til tidspunktet for deres udstedelse (uanset om dette ligger før tidspunktet for den anfægtede tarifering). Han har i sit forslag til afgørelse i sag 789/79 (Chem-Tec, Sml. 1980, s. 2652 f) udtalt sig i samme retning. Jeg vil ganske vist forbeholde mig min opfattelse vedrørende dette punkt med hensyn til bemærkninger, der fremkommer, efter at præjudicielle spørgsmål er forelagt Domstolen. Dette forbehold er imidlertid uden betydning i de foreliggende sager.

2. Det første spørgsmål

2.1. *Ordlyden af de pågældende positioner og bestemmelserne hertil*

Når jeg nu går over til behandlingen af det første spørgsmål, skal jeg først bemærke, at ordlyden af de pågældende positioner ikke skaber nogen klarhed.

Position 13.03 omfatter, af betydning for denne sag, under punkt A. Plantesafter og planteekstrakter og herunder under VIII, b): »Andre varer ... I andre tilfælde«.

Position 33.01 C omfatter »resinoider«.

Denne ordlyd lader for det første det spørgsmål stå åbent, hvad forskellen er mellem andre planteekstrakter og resinoider, og for det andet, hvilke fortolkningskriterier, der skal bringes i anvendelse, når et produkt både indeholder lugtstoffer, der er fremstillet ved hjælp af opløsningsmidler, og andre planteekstrakter. Noget større klarhed bringer allerede bestemmelserne til kapitel 13.

I disse bestemmelser fastslås det, at bl.a. følgende vårer ikke omfattes af position 13.03:

»h) Flygtige vegetabilske olier, i flydende eller fast form, og resinoider ... «

Den særlige type planteekstrakt, som benævnes resinoid, er altså ikke omfattet af artsbetegnelsen planteekstrakt. Spørgsmålet om, hvilken forskel der består mellem planteekstrakter og resinoider, forbliver imidlertid åbent. Lige så lidt skaber den første fortolkningsregel i de almindelige bestemmelser klarhed vedrørende de fortolkningsregler, der skal tages i betragtning for så vidt angår produkter af blandet sammensætning, således som der er tale om her. Appellanten i hovedsagen har henvist til overskriften til kapitel 33, i hvilken der kun tales om parfumer, kosmetik og toiletmidler. Den første almindelige bestemmelse vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif viser imidlertid, at disse overskrifter ikke er bindende for fortolkningen. De tjener alene til »orientering«. Kommissionen har, efter min opfattelse med rette, i sit skriftlige indlæg anført, at det af position 33.04, som jeg tidligere har nævnt, fremgår, at også råstoffer til levnedsmiddelindustrien som udgangspunkt kan være omfattet af dette kapitel.

2.2. *Fortolkningsregel 2*

Den anden almindelige bestemmelse vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif skaber allerede noget større

klarhed vedrørende produkter af blandet sammensætning som de her nævnte.

Bestemmelse 2 bestemmer nemlig i b) bl.a.: »Når et bestemt materiale nævnes i en positions tekst, henhører materialet under positionen såvel i ren tilstand som blandet eller i forbindelse med andre materialer«. Sådanne blandinger skal ifølge sidste punktum i denne fortolkningsregel tariferes som »angivet i punkt 3«.

2.3. *Fortolkningsregel 3*

Den tredje fortolkningsregel bestemmer herefter af betydning for denne sag, at sådanne blandinger skal tariferes således:

»a) En position med mere specificeret varebeskrivelse skal foretrækkes for positioner med mere almindelig varebeskrivelse.

b) Skønnes den foran under a) nævnte regel ikke tilstrækkelig vejledende ved tariferingen af blandinger og sammensatte varer, bestående af forskellige materialer eller forskellige bestanddele samt varer i sæt, tariferes de pågældende varer, som om de bestod af det materiale eller den bestanddel, der er karaktergivende, for så vidt udøvelsen af et skøn herover forekommer mulig.

c) Skønnes hverken den foran under a) eller den foran under b) angivne regel tilstrækkelig vejledende, henføres varen under den position, som har det højeste nummer blandt de positioner, der i lige grad kan komme i betragtning«.

Kurt Frey anfører i artiklen »Zur Tarifierung von Waren nach ihrer stofflichen Beschaffenheit« (Zeitschrift für Zölle und Verbrauchssteuern 1979, s. 102-107) efter min opfattelse med rette, at bestemmelse 3, a) i tilfælde, hvor to eller flere positioner i tariffen konkurrerer, fordi intet af de stoffer, der omfattes af de konkurrerende positioner, utvivlsomt besidder en overvægt, i de fleste tilfælde ikke frembyder nogen løsning. En sådan løsning kan i tilfælde af uenighed om, hvilket materiale, der er karaktergivende for blandingen, efter min opfattelse heller ikke uden videre støttes på fortolkningsregel 3, b). Navnlig er det ikke uden videre klart, hvad der i denne forbindelse skal forstås ved »karaktergivende materiale«. Før jeg, hvis det bliver nødvendigt, bringer fortolkningsregel 3, c) i anvendelse, vil jeg derfor først undersøge, i hvilket omfang Toldsamarbejdsrådets bemærkninger kaster lys på de vigtigste åbne spørgsmål. De åbne spørgsmål drejer sig ifølge det foregående navnlig om begrebet resinoider og fortolkningen af den almindelige bestemmelse 3, b).

2.4. *Toldsamarbejdsrådets bemærkninger*

a) Begrebet resinoider

I bemærkningerne til undtagelse h) fra position 13.03 anfører Toldsamarbejdsrådet under punkt A, k), at flygtige vegetabilske olier og resinoider adskiller sig fra planteekstrakter gennem deres sammensætning, idet de hovedsagelig (essentiellement) består af vellugtende bestanddele. Det hedder videre, at der af visse planter kan udvindes såvel flygtige olier under position 33.01 som ekstrakter under position 13.03, afhængig af om fremstillingen foregår ved vanddampdestillation eller ved hjælp af opløsningsmidler.

Af bemærkningerne til begrebet resinoider i position 33.01 fremgår endvidere, at resinoider almindeligvis fremstilles ved ekstraktion af blandt andet harpiks med opløsningsmidler. De nævnte bemærkninger til pos. 13.03 kan i denne forbindelse ud fra en rent sproglig betragtning give anledning til den

misforståelse, at netop sidstnævnte position herefter skulle kunne finde anvendelse. Sprogligt svarer nemlig karakteriseringen som planteekstrakter i anden halvdel af den citerede afgørende sætning i bemærkningerne til kriteriet brug af opløsningsmidler i denne sætnings første halvdel [1].

Af et bilag til bemærkningerne til pos. 33.01 fremgår, at flygtige vegetabilske olier og resinoider blandt andet kan udvindes af ingefær og peber og yderligere af vanille samt af et stort antal andre produkter, hvis ekstrakter (navnlig resinoider) som udvindes ved hjælp af opløsningsmidler og gennem bilaget henføres under pos. 33.01, med sikkerhed anvendes i levnedsmiddelindustrien. Kommissionen anførte under den mundtlige forhandling talrige eksempler på de sidstnævnte produkter. Det af appellanten i hovedsagen anførte om, at pos. 33.01 ikke omfatter produkter bestemt til levnedsmiddelindustrien, modsiges i øvrigt foruden af den allerede nævnte pos. 33.04, der findes i samme kapitel, endvidere af Toldsamarbejdsrådets bemærkninger vedrørende begrebet flygtige vegetabilske olier, der er anført umiddelbart forud for bemærkningerne til begrebet resinoider.

I sine skriftlige indlæg har Kommissionen på grundlag af fysiologiske og sproglige argumenter forsøgt at vise, at kapitel 33 foruden lugtstoffer også vedrører smagsstoffer. Denne fortolkning var som allerede nævnt kun mulig på grundlag af den tyske affattelse af pos. 33.04, i hvilken begrebet »Aromastoffe« forekommer, og fortolkningen er, som det viste sig i begyndelsen af dette afsnit, uforenelig med Toldsamarbejdsrådets bemærkninger. Med denne fortolkning lægges det desuden til grund, at begrebet »Aroma«, der forekommer i den tyske affattelse af pos. 33.04, også omfatter smagen. Af en omfattende undersøgelse i et dusin førende tyske, engelske, franske og nederlandske encyklopædier, leksika og ordbøger har jeg imidlertid sluttet, at kun to tyske kilder støtter denne fortolkning af begrebet »Aroma«. Den store *Brockhaus* og alle undersøgte værker på de øvrige nævnte sprog omskriver »Aroma« til velsmag eller hermed ensbetydende udtryk. Kun hvis et produkts smag i virkeligheden *udelukkende* — i overensstemmelse med det af Kommissionen nævnte æble-løgforsøg — bestemmes af lugtorganerne, kan man således på grundlag af Kommissionens fysiologiske betragtninger hævde, at de pågældende produkter også kan falde ind under pos. 33.01. Kommissionen giver efter min opfattelse i øvrigt også udtryk for en urigtig tankegang, når den af det forhold, at smagen ofte bestemmes gennem lugtorganerne, udleder, at smagsstoffer *altid* omfattes at begrebet »Aroma«, som Kommissionen, som

1 — Den pågældende originale tekst lyder således:

»Il est à noter par ailleurs, que, selon qu'ils sont traités par distillation et entraînement au moyen de vapeur d'eau ou par épuisement au moyen de solvants, certains végétaux (la menthe par exemple) peuvent fournir des huiles essentielles du n° 33.01 aussi bien que des extraits du n° 13.03«.

Af bestemmelse A. til pos. 13.03 fremgår i øvrigt, at også planteekstrakter under denne position kan udvindes ved hjælp af opløsningsmidler. Det fremgår altså, at fremstillingsmåden alene ikke er et tilstrækkeligt holdepunkt for tariferingen.

nævnt, med urette har sat i centrum. Denne urigtige tankegang finder jeg også af betydning for de her omhandlede produkter.

b) Fortolkningen af den almindelige bestemmelse 3, b)

Toldsamarbejdsrådets bemærkninger viser sig altså til slut ikke at indeholde tilstrækkelig vejledning for det foreliggende tariferingsproblem. I første række henstår spørgsmålet, hvornår de pågældende lugtstoffer udgør det væsentligste eller største element i de omhandlede produkter. Det ifølge bemærkningerne til pos. 13.03 væsentligste element synes at være overtaget af den bindende fortolkningsregel 3, b) i de almindelige bestemmelser, som jeg tidligere har behandlet. Da der i den foreliggende sag ifølge de stillede spørgsmål er tale om to blandinger, skal det således i henhold til den nævnte fortolkningsregel fastslås, hvilken »bestanddel« af de nævnte produkter, der er »karaktergivende«.

Den anden og den sidste sætning i punkt k) i Toldsamarbejdsrådets bemærkninger til pos. 13.03 kaster et bedre lys over den måde, hvorpå spørgsmålet skal besvares. Ifølge den anden sætning består den afgørende forskel fra resinoider i, at disse hovedsagelig består af vellugtende bestanddele (»essentially composed of«, »par leur composition essentiellement formée de«). Planteekstrakter under pos. 13.03 adskiller sig ifølge bemærkningernes sidste sætning fra de flygtige olier ved — udover aromatiske bestanddele — at indeholde adskilligt større mængder (des quantités bien plus notables) af andre plantesubstanser (chlorophyl, garvesyre, bitterstoffer, carbohydrater og andre udskillige bestanddele).

Efter min opfattelse må altså produkter, der foruden lugtstoffer, som er udvundet ved hjælp af opløsningsmidler, indeholder klart større mængder af andre planteekstrakter som chlorophyl, garvesyre, bitterstoffer, carbohydrater og andre udskillige bestanddele, som er med til at bestemme produktets typiske karakter, i henhold til fortolkningsregel 3, b) og de af Toldsamarbejdsrådet for varer af den foreliggende art udstedte bemærkninger som planteekstrakter være omfattet af pos. 13.03 og ikke af pos. 33.01 C.

2.5. *Bemærkningerne fra De europæiske Fællesskabers Toldudvalg*

Som allerede anført, kan Toldudvalgets bemærkninger ifølge generaladvokat Warner's opfattelse, som jeg deler, supplere Toldsamarbejdsrådets bemærkninger, men ikke ændre dem. Domstolen har udtalt sig i samme retning i præmis 13 i den nævnte dom i Cleton-sagen (sag 11/79).

Af betydning i Toldudvalgets bemærkninger er igen i første række bemærkningerne vedrørende pos. 13.03 og pos. 33.01, for så vidt disse drejer sig om begrebet »resinoider«.

I de førstnævnte bemærkninger sidestilles begrebet »oleoresiner«, der i den foreliggende sag spiller en rolle i en række tilfælde med begrebet »resinoider«. Begrebet »oleoresiner« afgrænses imidlertid ikke nærmere. Det fremgår af sagen, at begrebet i forskellige lande tillægges særdeles forskellig betydning. Endvidere fremgår det ikke af disse

bemærkninger, i hvilke tilfælde resinoider også benævnes oleoresiner. Endelig forekommer begrebet »oleoresiner« ikke i den fælles toldtarif. Af samtlige disse grunde er det min opfattelse, at disse bemærkninger ikke kaster noget nyt lys af værdi over den hér behandlede problematik.

Bemærkningerne til pos. 33.01 C er af større betydning. Det hedder heri, at »resinoider fremstilles ved ekstraktion af bestemte plantedele eller bestemte animalske stoffer ved hjælp af opløsningsmidler. De er karakteristiske ved, at de gengiver det ekstraherede stofs aroma på mere fuldstændig måde, end den flygtige vegetabilske olie, som i almindelighed findes i råstoffet, alene er i stand til«. Det tilføjes her igen, at de (således beskrevne) resinoider ofte tillige benævnes oleoresiner, når de er bestemt til levnedsmiddelindustrien.

Navnlig kan den anden sætning i disse bemærkninger efter min opfattelse anses for et supplement af nogen betydning til begrebet resinoider. Allerede af de tidligere nævnte sproglige grunde er det imidlertid ikke min opfattelse, at anvendelsen af udtrykket »aroma« i denne tekst kan ændre noget ved de konklusioner vedrørende begrebet, som jeg er nået til gennem positionernes ordlyd og på grundlag af de øvrige fortolkningsdata. Begrebet må efter min opfattelse anses for at være identisk med begrebet »vellugt«. Bemærkningerne som helhed støtter efter min opfattelse snarere den konklusion, jeg tidligere har draget vedrørende blandinger, end Kommissionens konklusion. I bemærkningerne tales der nemlig udelukkende om de aromastoffer, der udvindes ved hjælp af opløsningsmidler af blandt andet plantedele. Man kan i det højeste påstå, at bemærkningerne lader spørgsmålet stå åbent for så vidt angår blandinger, som de her omhandlede. Sidste sætning tilføjer til bemærkningerne vedrørende begrebet resinoider, at betegnelsen ikke er afgørende for karakteriseringen af produktet, således som den findes i de forudgående sætninger. Yderligere støtter den sidste sætning Kommissionens opfattelse, som jeg deler, at resinoider også kan anvendes i levnedsmiddelindustrien.

2.6. *Afsluttende bemærkning*

Da de fortolkningsdata, der i henhold til de almindelige retningslinjer i Domstolens praksis kan bringes i anvendelse, til slut fører til et tilstrækkeligt klart resultat, er det ikke nødvendigt at bringe den almindelige bestemmelse 3, c) i anvendelse i det foreliggende tilfælde. Da resultatet for størstedelens vedkommende er udledt af Toldsamarbejdsrådets og Toldudvalgets bemærkninger, vil jeg ikke ganske udelukke muligheden for, at senere bemærkninger kan føre til andre konklusioner. Som Kommissionens repræsentant en smule uforsigtigt har bemærket under den mundtlige forhandling, halter lovgivningen endvidere efter den faktiske udvikling, og dette synes faktisk også at gælde for de pågældende positioner. I præmis 12 i Domstolens dom af 19. november 1981 i sag 122/80, Analog Devices, har Domstolen vedrørende manglende lovgivning tidligere udtalt, at kun Fællesskabets lovgivningsmyndighed for så vidt kan foretage ændringer. I det foreliggende tilfælde virker det fremfor alt slående, at kapitel 33 ganske vist indeholder en position

33.04, der vedrører blandinger af to eller flere naturlige eller syntetiske lugtstoffer samt blandinger på basis af et eller flere af disse stoffer, men ingen position, der omfatter blandinger, hvori karakteristike smagsstoffer — som i det foreliggende tilfælde — spiller en hovedrolle. Det forekommer faktisk at være lovgivningsmyndighedens opgave at fastsætte toldtariferingen for sådanne produkter, der indeholder anselige mængder forskellige stoffer, for hvilke der gælder forskellige positioner. Trods den rolle, som pos. 33.04 har spillet i den foreliggende sag, har den forelæggende retsinstans i øvrigt ikke stillet Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkning af denne position.

3. Spørgsmålene 2 og 3

Det andet og det tredje spørgsmål vedrører ifølge deres formulering vurderingen af de produkter, der konkret er tale om. Domstolen kan naturligvis ikke under en procedure efter EØF-traktatens artikel 177 afgive noget svar på selve disse spørgsmål. Spørgsmålene indeholder imidlertid faktiske oplysninger, der kan kaste lys over det tidligere behandlede begreb »karaktergivende bestanddele« i blandede produkter. I øvrigt må svaret på det første spørgsmål efter min opfattelse formuleres således, at det også giver den forelæggende retsinstans mulighed for besvarelse af det andet og det tredje spørgsmål.

4. Konklusion

Som konklusion skal jeg på grundlag af de anstillede overvejelser foreslå Domstolen at besvare de stillede spørgsmål således:

1. Pos. 13.03 (planteekstrakter) og pos. 33.01 C (resinoider) skal, som bemærkningerne hertil nu foreligger og på grundlag af de på området gældende bestemmelser i fællesskabsretten, fortolkes og afgrænses således i forhold til hinanden, at

   a) resinoider ikke kan tariferes som planteekstrakter under pos. 13.03;

   b) begrebet resinoider i første række bestemmes ved, at disse indeholder lugtstoffer, der er udvundet ved hjælp af opløsningsmidler, der gengiver lugten på mere fuldstændig måde end de flygtige vegetabilske olier, der almindeligvis findes i det oprindelige produkt;

   c) planteekstrakter, der udover de på den nævnte måde udvundne lugtstoffer klart indeholder større mængder af andre plantedele som chlorophyl, garvesyrer, bitterstoffer eller andre stoffer, der i overvejende grad sanses gennem smagsorganerne, samt carbohydrater og andre udskillige bestanddele, og som er med til at bestemme produktets typiske karakter, ikke kan anses for resinoider;

d) der er tale om klart større mængder af andre plantedele som de under c) nævnte, der er med til at bestemme produktets typiske karakter, når disse andre vegetabilske bestanddele også har indflydelse på lugten eller i væsentlig grad tilføjer denne andre karakteristiske kendetegn såsom smagsmæssige kendetegn eller andre egenskaber, der er væsentlige for forbrugerne;

e) det forhold, at et produkt er bestemt for levnedsmiddelindustrien, ikke kan begrænse de konklusioner, der udledes af de nævnte kriterier.

2. Spørgsmålene 2 og 3 må besvares i lyset af besvarelsen af det første spørgsmål. Gingerol og piperin er ikke omfattet af de lugtstoffer, der er afgørende for begrebet resinoider, når deres karakteristiske egenskaber i overvejende grad bestemmes gennem smagsorganerne og ikke gennem lugtorganerne.